

De twee nichtjes en hun dode tante

een WALBRAM SPIJS mysterie

Wilfried Suvaal

De twee nichtjes en hun dode tante

Wilfried Suvaal

ONLINE UITGEVERIJ
de Gewilde Vrede

© 2024 de Gewilde Vrede
Publicatiedatum: 11 april 2024
www.gewildevrede.nl

Eerder verschenen in deze serie:

De supermoord
Moord in het stadhuis
Bloed aan de doelpaal
Een kerstraadsel voor Walbram Spijs

1 | Het nieuwe testament

Als een mangoest stond Walbram Spijs in de vestibule van zijn gerieflijke woning aan de rand van Klinkeroord.

“Het spreekt van een gerechtvaardigde intuïtie mij dit te vertellen, madam”, sprak hij in de telefoon. “Ik druk u op het hart de door mij gegeven raad nauwgezet op te volgen.”

De persoon aan de andere kant van de lijn belde af. Met een frons op het imposante voorhoofd stond de detective tien minuten later nog altijd onbeweeglijk met de hoorn in zijn hand.

*

Tien dagen later

Loensend langs zijn leesbril aanschouwde de welgemanierde Arco Rembraun de drie mensen tegenover hem. Meinswind Zondervan zat voorovergebogen een zakdoekje fijn te knijpen, terwijl Dageraad Pons een goudkleurige broche met initialen op haar mantel herschikte. Intussen gaf Jeffer Aditya de schijn ernstig te poseren ten faveure van het standbeeld ‘man op stoel’. Achter hem namen onder een raam met glas-in-lood nog twee heren plaats.

De notaris liet een beroepsmatig kuchje horen. “Ik heet alle genodigden welkom bij de lezing van het testament van wijlen madam IJde Tilt-Dolfstate. Gelet op onverkwikkelijkheden rond het overlijden van de barones is ook aanwezig inspecteur Lombertus Bolbaard, vergezeld door de beroemde –”

“Ik ben Walbram Spijs”, sprak de speurder tegen niemand in het bijzonder.

“– die de politie in deze zaak ondersteunt”, norste Arco Rembraun, die niet gewend was te worden onderbroken.

“Moet dat nu echt?”, jammerde Meinswind Zondervan. “Ik vind een dergelijke bemoeienis met onze familie zaken werkelijk akelig.”

“In dat licht vind ik het veel erger dat hij hier zit”, bitste Dageraad Pons. “Hoefde jij vandaag geen pinda’s te plukken op de plantage, Aditya?”

De belediging ontlokte geen zichtbare reactie aan het standbeeld.

Weer schraapte Rembraun zijn keel. “Nog los van het feit dat pinda’s doorgaans niet worden geplukt, zou ik een ieder willen verzoeken een zeker decorum in acht te nemen, al is het maar uit respect voor de overledene.”

“Heel graag, weledelgeleerde”, zei inspecteur Bolbaard. “Ik zou nog willen toevoegen dat het voor niemand hier een verrassing kan zijn dat de dood van mevrouw Tilt-Dolfstate nader wordt onderzocht. Dat gif is niet met eigen beentjes in haar glas terechtgekomen.”

“Juist ja”, mompelde de notaris. “Hoewel die laatste formulering niet bepaald recht doet aan de door mij betoogde goede vormen, geeft de inspecteur nochtans de ernst van de zaak goed weer. Graag zou ik nu zonder verder oponthoud overgaan tot het formele deel van deze bijeenkomst.”

Rembraun klapte een ordner open en zette zijn bril iets hoger op zijn neus. “Bijzonder aan het testament is dat het recent is gewijzigd. Mevrouw heeft luttele uren voor haar heengaan het document ingrijpend veranderd.”

Een gespannen stilte kwam over alle toehoorders.

“Als gevolg van deze wijziging komen alle bezittingen van de barones, waaronder haar aanzienlijke fortuin en landgoed Dolfstate, thans toe aan haar achternicht Meinswind Hakelijn Zondervan.”

Het rumoer dat hierop loskwam, viel zelfs door de zo op etiquette gestelde Arco Rembraun niet langer te beteugelen.

2 | Handelingen

“Ik zou niet weten wat ik nu moet zeggen”, haperde Meinswind Zondervan.

“Je zou kunnen beginnen met het teruggeven van mijn helft!”, gilde Dageraad Pons, die boos haar jas in de hoek smeed. “Wat een rotstreek, Windy!”

“Maar ik heb helemaal niets gedaan!”

“Laten we wat kalmeren, dames”, zei Bolbaard sussend. “Heeft u enig idee waarom uw tante vlak voor haar dood het testament gewijzigd heeft ten gunste van u en u alleen, mevrouw Zondervan?”

De bevraagde barstte in huilen uit. “Ik weet het simpelweg niet, meneer.”

“Ach ja, ga lekker weer een potje zitten wenen!” Dageraad Pons vloog op van haar stoel, maar werd bij de arm gegrepen door Jeffer Aditya. “Blijf met je vieze fikken van me af, *kunyuk*. Laat me los!”

Jeffer Aditya gehoorzaamde aan de oproep van de schreeuwende, doch bleef haar voor de zekerheid de weg versperren.

“Mijn hemel! Orde!”, riep Bolbaard, hiermee niet meteen effect creërend. “Mevrouw Pons, ik verzoek u met klem te gaan zitten en u koest te houden. En u mevrouw Zondervan, ik zal u een handje helpen.

Anderhalve week geleden bent u samen met uw nicht bij uw tante op bezoek geweest. Na het diner is de oude dame naar haar slaapkamer gegaan, waar later zowel u als Dageraad Pons – afzonderlijk van elkaar – het slachtoffer nog goedenacht hebben gewenst. Twee uur later was zij dood. Afijn, ik heb u niks nieuws verteld en ik zou u nogmaals willen vragen: Waarom heeft zij in die fatale nacht een nieuw testament opgemaakt ten gunste van u?”

“Het enige wat ik kan bedenken, inspecteur”, zuchtte Meinswind Zondervan, “is dat er iets moet zijn geweest wat haar van streek heeft gemaakt, iets waarop zij heftig zou reageren.”

“Dat klinkt plausibel, maar laat ook een hoop scenario’s open”, antwoordde Bolbaard. “Wat is uw kijk hierop, mevrouw Pons?”

“Dus mijn mening is wel degelijk relevant?” Het gezicht van Dageraad Pons begon alweer rood aan te lopen. “Ik vind dit een raar theaterstuk worden, eentje waarin ik niet langer een hoofdrol wens te vervullen.”

“U klinkt gefrustreerd, mevrouw. Heeft dit misschien iets te maken met het mislopen van een erfenis?”

“Ja natuurlijk, inspecteur! Wat denkt u? Daar bovenop word ik behandeld als een crimineel! En waarom blijft die satéprikker buiten schot? Wie zegt dat hij onze tante geen rattengif heeft voorgeschoteld?” De ogen van Dageraad Pons werden groot en haar vuisten balden zich als in een flits. Ze probeerde zich te herstellen, maar het was te laat. “Ik bedoel natuurlijk...”

Terwijl het weifelende gesputter alle aandacht opeiste, zwaaide in de hoek van het vertrek een deur open.

“Je bedoelt natuurlijk dat jij, Dageraad Pons, mij met rattengif om het leven hebt willen brengen”, klonk een stem. “En je hebt zojuist beseft, mijn beste nichtje, dat je jezelf hebt verraden.”

Verbouwereerd en met ingehouden adem keken de aanwezigen opzij. In de deuropening stond, breeduit lachend, niemand minder dan IJde Tilt-Dolfstate.

3 | Openbaringen

Arco Rembraun had nog nooit het testament voorgelezen van iemand die luttele minuten later doodleuk zijn kantoor binnenstapte.

“Hoogwelgeboren vrouwe...”, stamelde hij. “Hoe is dit mogelijk?”

“Daar ben ik verantwoordelijk voor, heer notaris”, verklaarde Walbram Spijs. Deze woorden sprekend, kwam hij overeind en plaatste zijn knuisten in de zij. De karakteristieke detectivejas drapeerde als een cape achter zijn hoekige ellebogen. “Hoewel zeker de barones welverdiende eer toekomt. Geeft haar van de vrucht harer handen, dat haar daden haar roemen in de poorten!”

Inspecteur Bolbaard sommeerde twee agenten in de richting van Dageraad Pons, die als verstijfd middenin de kamer stond.

“Zullen we iedereen ons geheimpje verklappen, meneer Spijs?”, vroeg de herrezene grinnikend.

“Sta mij toe, madam”, antwoordde Walbram Spijs. “De bijna-moordenaar heeft zich versproken, maar hoe kwam het zover? Welnu, op de avond van de “moord” heeft de barones mij gecontacteerd. Zij vertelde over een akelige discussie en dat zij vreesde voor haar leven.”

“Ik had gedreigd Dageraad te onterven”, vulde IJde Tilt-Dolfstate aan. “De haat die ik toen in haar ogen waarnam, gloeide monsterlijk.”

“Later die bewuste avond, toen het bezoek weg was, ben ik met inspecteur Bolbaard naar landgoed Dolfstate getogen”, vervolgde Walbram Spijs. “Na onderzoek bleek het glas water op het nachtkastje rattengif te bevatten. We hadden sterke vermoedens van wie het glas afkomstig was, bewijs ontbrak echter. Teneinde de dader om de tuin te leiden, heeft madam conform mijn instructies haar laatste wil gewijzigd en hebben we haar dood in scene gezet. In onze communicatie naderhand hebben wij de naam van het toxicum nooit genoemd.”

“We bleken te maken te hebben met een sluwe moordenaar die zich in verhoren hierover niet uit de tent liet lokken,” aldus Bolbaard.

“Gelukkig hadden we vandaag nog een kans”, sprak Walbram Spijs. “Ik moet zeggen dat mijn vriend bij de politie op precies de juiste momenten olie op het vuur heeft gegooid. De animositeit rond het testament en de ware aard van Dageraad Pons deden de rest.”

De inspecteur glunderde.

“De onterving, de poging tot moord... Waarom?”, vroeg een verbijsterde Arco Rembraun.

Walbram Spijs bukte en hield vervolgens een klein gouden object omhoog. “Waar de barones op de dag van de ruzie achterkwam, is dat Dageraad Pons al enige tijd lid is van een geradicaliseerde elite: het Doorluchtig Pact. Sinds haar lidmaatschap neemt mevrouw Pons

bepaald geen blad voor de mond, zoals wij allen hebben kunnen merken.”

Jeffer Aditya deed wat hij altijd deed en keek strak voor zich uit.

“Maar Tante IJde, waar bent u na uw zogenaamde heengaan dan gebleven?”, vroeg Meinswind Zondervan.

“Bij degene die ik op deze wereld het meeste vertrouw.” De gedistingeerde dame overhandigde een envelop aan Arco Rembraun. “Een laatste wijziging, notaris. Als ik werkelijk overlijd, zal Jeffer Aditya een riant toelage ontvangen.”

De barones keek dankbaar in de richting van de zwijgzame begunstigde. “Mijn eeuwige dank dat ik mij de afgelopen week in je personeelsverblijf mocht schuilhouden, trouwe knecht.”

“Het was mij een eer, m’vrouw”, sprak Jeffer Aditya. “En als ik zo vrij mag zijn, ik ben blij dat de butler een keer geen blaam treft, zoals je dat in misdaadromannetjes zo dikwijls leest.”

Walbram Spijs zette zijn linnen pet op en knikte instemmend.

EINDE

Een alom gerespecteerde barones wordt op haar eigen landgoed vergiftigd. De politie van Klinkeroord tast in het duister. Kan de briljante Walbram Spijs helpen de zaak op te lossen?

De twee nichtjes en hun dode tante is een vlotte mini-detective met een fijn plot in drie intrigerende hoofdstukken!

Wilfried Suvaal (1976) is schrijver en communicatieadviseur. *De twee nichtjes en hun dode tante* is zijn vijfde korte verhaal in de serie over detective Walbram Spijs.

www.gewildevrede.nl